

ГАНЧО ЛУДАНЧО СТАВА ПЪРВАНЧО

Следъ последната и страшна случка, когато Ганчо летя като балонъ и селянитѣ го закараха въ града Великденски подарѣкъ на обезумелитѣ му родители, Луданчо като се изми отъ калъта и хвърли калнитѣ си дрехи, удари се съ дветѣ рѣце въ глава, замисли се и заплака.

Мисли и плака Ганчо и презъ тритѣ дни на Великденъ. Не хапна нищо презъ тия три дни той, не проговори нито думица нѣкому... Сякашъ бѣше онѣмѣлъ.

Майка му и татко му го оставиха на мира.

— Нека плаче, нека се наплаче!... И да изплаче лудориитѣ си!... Че малко ли сълзи пролѣхме и ние отъ неговитѣ лудории!

А Ганчо мълчи, защото се закле: три дни и три нощи нищо да не хапне, дѹма да не продума. И, ако удържи клетвата си, тия три дни, другъ ще стане... Ще възкресне!..

И стана неவிжданo чудо. Удържа Ганчо клетватаси и наистина, възкресна... Смири се, стана другъ. Стана Ганчо чудно момче. Да го не познае никой.

Измитъ, изрешенъ, чисто облѣченъ, усмихнатъ, веселъ... На всѣкиго той да послужи, всѣкому да се усмихне. Стана Ганчо кротѣкъ, послушенъ, миренъ...

А въ училището? И тамъ Ганчо се зае и бързо, бързо стана прѣвъ ученикъ. Прѣвъ по успѣхъ, прѣвъ и за примѣръ на всички ученици.

Минаха се години. Полека, лека хората забравиха лошия му прѣкоръ Ганчо Луданчо, а започнаха всички да му викатъ — Ганчо Първанчо. Защото той бѣше вече прѣвъ ученикъ въ цѣлото училище, прѣвъ бѣше въ цѣлия градъ и получи първата градска награда като най-мирно и послушно момче въ града.

Дѣдо Слънчо

Абонамента изпращайте по чекова пощенски смѣтка № 770.